

Cartes

«(In)Victus»

per la Cadena

Joan Borornat Lecha. Blanes.

La carta del Sr. Brunsó, del 25/8, és gairebé còpia d'una de l'11/10/12, on li donava la raó al ministre Wert, en el fet que l'escola catalana és una fàbrica d'independentistes que ha capgirat el cervell de pares i alumnes convertint la Diada de 2012 i el Camp Nou (17:14) en l'entusiasme independentista d'una massa de gent indocumentada. (Jo hi afegeixo: com l'escola espanyola ho és de nacionalistes espanyols). Segons ell, s'oculta la veritat de l'11 de setembre de 1714, que els barcelonins rebrien amb alegria l'arribada de Carles III i s'oferirien per vessar sa sang pel Rei i per tota Espanya; però, puntualitzem, que això ho deia el text d'un pregó (ordre). Es remarca l'entusiasme hispànic d'aquella generació catalana, que confiava que Carles III respectaria les institucions catalanes. No va poder ser, i molt probable, la mateixa gent que havia d'aclamar Carles III, més tard va haver d'aclamar l'entrada triomfal dels vencedors, de la mateixa manera que, a les acaballes de la guerra «incivil», tots els vençuts havien d'aclamar les tropes feixistes de Franco, per por a represàlies i oblidats per les circumstàncies.

El que compta són els fets, no el que diuen les cròniques, que les escriuen els vencedors, o els que volien vèncer; i els fets són, que ja fa gairebé tres segles que aguantem insults i humiliacions, que hem patit una dictadura de quaranta anys i que n'hem viscut gairebé uns altres quaranta de ressaca franquista amb atacs continus a la nostra cultura i llengua. Això hauria d'ésser suficient explicació per fer comprensible pel professor Brunsó el perquè de formar una cadena de catalans que ens estimem Catalunya, tot i que ell ens consideri indocumentats i que ens han girat el cervell. Malgrat que no ens posem d'acord amb l'eslògan, tots junts clamarem llibertat.

Cinquantenari

de la mort del bisbe de Girona

Dr. Josep Cartaïà

Francesc A. Picas. la jonquera.

El Dr. Josep Cartaïà Inglès morí el dia 1 d'agost de 1963. Va ser nomenat bisbe de Girona el 22 d'octubre de 1934. Dos anys després, el juliol de 1936, s'implantà a Catalunya la Revolució anarcomarxista que tenia per principal objecte la desfeta de l'Església Catòlica. El Bisbe Cartaïà, com centenars de gironins, hagué de marxar en secret per escapar de la mort. A la nit, sense sotana, acompanyat d'un vailet, es refugià en una casa on l'acolliren. El Comitè que el perseguia, en no trobar-lo, assassinà les dues senyores que li donaren hospitalitat.

El bisbe Cartaïà finalment es refugià a Pamplona. Trenta-dos mesos d'exili. El febrer de 1939, mentre Companys marxava a França per La Vajol, el bisbe Cartaïà podia tornar a Girona amb gran alegria dels fidels gironins. Trobà la Diòcesi totalment desballestada; mig destruïts els temples, santuaris, convents, escoles, i el seminari. Destruïdes magnífiques imatges i tresors històrics. Els calzes, canelobres i imatges d'or i plata foren usurpats amb convivència del conseller d'hisenda de la Generalitat, molts d'ells venuts a França. Pitjor, encara. 186 sacerdots gironins assassinats, alguns amb tortures i la totalitat escapats de les parròquies i refugiats on

pogueren, a pagès, a ciutat, o a l'estranger. Centenars de gironins fidels a l'Església assassinats i exiliats. Cinc bisbes assassinats en terres catalanes. Els fets històrics no es poden silenciar.

És propi que el senyor bisbe de Girona busqués la col·laboració de les noves autoritats per refer els temples, els altars i el seminari. Buscà el seu ajut moral i econòmic. L'Església recobrà la llibertat. El món cristià fou informat del calvari sofert a l'església espanyola en una carta col·lectiva escrita pel cardenal Isidre Gomà, també tarragoní. Al bisbe Cartaïà li tocà de viure uns temps dolorosos i plens d'incerteses. Demanem per tots els passats, comprensió i tolerància, i dret a tothom a explicar la seva història i els seus sentiments.

Agraïment

Mercé Albertí, Dolors i Joan. Platja d'Aro.

Voldríem fer públic el nostre més sincer agraïment per la qualitat professional i humana mostrada en tot moment per l'equip en general de l'Hospital de Palamós i molt especialment per les persones de les seccions d'Observació i UCE que treballaven els dies 25, 26 i 27 d'aquest mes d'agost, durant l'estada del nostre pare. En aquells moments tan difícils, van saber no només atendre el pacient amb gran professionalitat mèdica, sinó que també varen demostrar una gran empatia i respecte.

Malgrat les crítiques que sovint reben i la disminució de recursos que pateixen, en el nostre cas, el seu tracte envers pacient i familiars ha estat excel·lent. Moltes gràcies!

Portbou i les Jornades Benjamin

Josep M. Loste i Romero. Portbou.

No s'entén que enguany les Jornades Benjamin s'inaugurin a Girona en comptes de fer-ho a Portbou, com s'havia fet cada any. Crec, penso, considero que aquest menyspreu a Portbou mereix un retret, una contundent nota de premsa de protesta de l'equip de govern de l'Ajuntament de Portbou i de tots els grups presents en el consistori portbouenc. Com a portbouenc i benjaminí de tota la vida, estic profundament indignat que la inauguració de les Jornades Benjamin de 2013 s'iniciï a Girona, concretament a la Universitat de Girona el proper 26 de setembre.

Si Walter Benjamin va morir a Portbou cal respectar Portbou, cal continuar fent la inauguració a la vila de la marina de l'Albera. De fet, aquest «lleig» contra Portbou també es pot interpretar com un brutal atac contra l'equilibri territorial. No pot ser de cap de les maneres que tot es vulgui fer a les ciutats, als grans centres de poder i no es respecti el fet que Portbou representa el millor escenari per donar a conèixer el llegat del magnífic escriptor i filòsof alemany d'origen jueu. Repeteixo, estic molt indignat i dolgut d'aquesta greu injustícia contra el poble de Portbou, a més voldria fer una crida al sentit comú perquè mai més torni a passar un fet tan lamentable de menyspreu envers el poble de Portbou.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/09/02/cartes/633269.html?utm_source=rss